

[Finansministeren.]

aftægtsnyderens pligt til at betale indkomstskat af det, han modtager i aftægt.

Det ser for mig noget mærkeligt ud. Jeg har mine stærke tvivl om, at det kan være fornuftigt at udrydde aftægtsinstituttet. Jeg vil tro, at det i mange tilfælde har en naturlig og nyttig funktion i forbindelse med generationsskiftet og andre ejerskifter, og at det både gælder inden for landbruget og i andre erhverv. Disse problemer hører imidlertid ikke under finansministerens område, og jeg skal ikke gå nærmere ind på dem. Som finansminister vil jeg blot sige, at så længe vi har aftægt her i landet, må aftægtsydelse også kunne trækkes fra ligesom andre driftsudgifter. Noget andet er, at vi nok må se på spørgsmålet om disse ydelser i forbindelse med reglerne om gaveafgifterne. Revisionsdepartementet har her peget på nogle problemer, som skatte-departementet nu ser på.

Den ophævelse af ligningslovens § 14 F, stk. 5, som foreslås i lovforslagets § 1, nr. 4, forstår jeg som en redaktionel ændring, der er en følge af lovforslagets § 1, nr. 3.

De bestemmelser i ligningslovens § 14, som jeg omtalte før, er i sin tid trådt i stedet for en regel i § 6, stk. 1 d, i statskatteloven fra 1922. For at undgå, at den gamle regel vågner op igen, hvis forslaget om at afskaffe § 14 vedtages, har forslagsstillerne i lovforslagets § 2 en bestemmelse om, at statskattelovens regel skal ophæves. Det har jeg naturligvis ingen bemærkninger til; det skulle da lige være, at jeg er enig i; at det ikke ville være så godt, hvis § 6, stk. 1 d, blev vakt til live igen. Bestemmelsen giver nemlig bl. a. ret til at fradrage betalte personlige skatter, og den regel er vi jo heldigvis sluppet af med.

Må jeg derefter sige lidt om lovforslaget om ændring af afskrivningsloven. Det drejer sig jo alene om de skattemæssige afskrivninger på bygninger, der anvendes erhvervsmæssigt. Reglerne herom blev ændret meget gennemgribende i 1968 efter forudgående undersøgelser i et under finansministeriet

nedsat afskrivningsudvalg, hvis arbejde jeg fulgte meget nøje i min forrige periode som finansminister. Med en enkelt undtagelse, som jeg skal vende tilbage til, var de regler, der blev gennemført i 1968, helt i overensstemmelse med en flertalsindstilling fra afskrivningsudvalget. Flertalsindstillingen var bl. a. tiltrådt af repræsentanter for en række erhvervsorganisationer, herunder Industrirådet, samt af Arbejderbevægelsens Erhvervsråds repræsentant i udvalget. Den var endvidere tiltrådt af skattedepartementets og andre skattemyndigheders repræsentanter, og jeg kan også godt sige, at jeg selv underhånden havde tiltrådt den.

Nu skete der jo et regeringsskifte. Efter lovændringen i 1968 er de afskrivningsberettede bygninger delt op i 2 hovedgrupper, men der skete jo desværre en efter min mening beklagelig ændring i 1968. Jeg skal ikke gennemgå reglerne; de, der deltager i debatten her, kender dem. Jeg skal blot sige, at SF's forslag for den første gruppes vedkommende, de egentlige driftsbygninger for industri og håndværk osv., betyder, at den 30-årige periode, vi nu har for afskrivninger, forlænges til 80 år, og at perioden for den anden gruppes vedkommende, hoteller osv., hvor den nu er 70 år, vil blive forlænget til 170 år, hvis SF's forslag gennemføres.

Man begrundet bl. a. disse kraftige forlængelser af afskrivningsperioderne med, at de regler, vi har nu, giver en for hurtig afskrivning i forhold til den reelle nedslidning af disse bygninger. Men der lå jo et noget andet synspunkt bag ved det arbejde, der i sin tid foregik i afskrivningsudvalget, idet man her også skulle se på den teknisk-økonomiske forældelse. Det var jo det nye synspunkt, der kom ind i afskrivningsudvalget dengang, og for vort vedkommende anerkendte vi, at man ikke udelukkende kunne lægge selve den fysiske nedslidning af bygningerne til grund for afskrivningsreglerne. Man måtte erkende, at der i det erhvervsliv, vi kender i dag, også er andre faktorer, der gør, at staldbygninger, fa-